

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: U. G., narozený dne X,
státní příslušností X,
bytem T. 25/1, K. V.,
zastoupen advokátem Mgr. Petrem Václavkem,
sídlem Opletalova 1417/25, 110 00 Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-590/ZA-ZA11-ZA21-R2-2017-III ze dne
25. 6. 2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce dne 19. 7. 2017 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Azylovou žádost zdůvodnil tím, že jeho otec měl v X republice, odkud jeho rodina pochází, problémy s vyděrači. To představovalo riziko pro celou rodinu, o čemž svědčilo jeho napadení v prosinci 2015. Původce nebezpečí žalobce identifikoval jakožto wahhábity.
2. Žalovaný neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Žalobce podle žalovaného nenaplnil podmínky dané těmito ustanoveními

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

azylového zákona. Nebyl ve své vlasti pronásledován za uplatňování politických práv ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. K obavám z pronásledování pro jiné důvody ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný podotkl, že vyjma jediného incidentu fyzického napadení nebyla žalobcova osoba ve vlasti ohrožena. Z ojedinělosti uvedeného činu přitom nelze vyvozovat závěr o intenzitě újmy v rozsahu pronásledování. Zároveň žalovaný poukázal na možnost žalobce vystěhovat se do jiné části X, tedy na možnost vnitřního přesídlení. Dále zmínil nekompromisní kampaň, kterou ruský stát vede proti X, tvrzeným pronásledovatelům rodiny žalobce. Žalovaný neuplatnil ustanovení § 13 zákona o azylu ve prospěch žalobce, poněvadž dosud v ČR nebyla jeho rodinným příslušníkem udělena mezinárodní ochrana. Žalovaný nezjistil v průběhu správního řízení relevantní důvod k udělení azylu z humanitárních důvodů ve smyslu § 14 zákona o azylu. Ohledně této oblasti azylových důvodů se žalobce přímo vyjádřil jen o nepříjemném pocitu v koleni při sportovní zátěži. K udělení doplňkové ochrany podle §14a zákona o azylu nebyla splněna žádná z podmínek. Žalobci ve vlasti nehrozí trest smrti. Nehrozí mu ani ponižující zacházení od státních aktérů, přičemž před ponižujícím zacházením od aktérů nestátních se může obrátit s žádostí o pomoc na veřejnou moc. A jakkoli X vede v současnosti válku na území hned několika států, na území jeho samého ozbrojený konflikt neprobíhá, a to včetně území X republiky. Žalovaný neudělil žalobci doplňkovou ochranu podle §14b zákona o azylu, protože nikomu z jeho příbuzných nebyla v ČR zatím udělena.

3. Proti rozhodnutí žalovaného žalobce brojil žalobou. V ní rozporovali neudělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný nezohlednil skutečnost, že původci vydírání byli islámští radikálové schopni ublížit celé rodině vydíraného. Dále nevzal do úvahy psychický nátlak coby možný prostředek pronásledování (§ 2 odst. 4 zákona o azylu a čl. 9 odst. 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU). Relevantní je i pronásledování od nestátních aktérů, jestliže stát nedokáže před nimi své obyvatelstvo chránit, což platí o situaci v X, kde ruské ozbrojené síly působí nejvýše na zavedení obecného pořádku. Spolehnout se nelze ani na účinnou pomoc od státních orgánů, pokud se za ni nepočítá pouhý příslib prošetření. Možnost úspěšného vnitřního přesídlení v rámci X mimo X ztěžuje diskriminace vůči neslovanskému obyvatelstvu. Navíc z odůvodnění napadeného rozhodnutí neplyne, že by vnitřní přesídlení zaručovalo konec pronásledování. Žalobce rovněž rozporoval neudělení doplňkové ochrany. Úspěšní podnikatelé, mezi něž náležel žalobcův otec, čelí v X vydírání, které doprovází fyzické násilí, jež se nevyhýbá ani jejich příbuzným. Bylo tedy možné s významnou pravděpodobností předpokládat, že se tak stane žalobci v případě návratu do vlasti. Tím byl naplněn důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.
4. Ve vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že se zabýval problémy žalobcova otce v samostatném správním řízení. Daný účastník však nesplnil podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 písm. b) zákona o azylu. Pakliže žalovaný k takovému závěru dospěl ve věci žalobcova otce, nemohl učinit jinak ve věci jeho syna. Dále jako řešení situace žalobce opětovně navrhl vnitřní přesídlení. Z hlediska doplňkové ochrany žalovaný poukázal na žalobcovu povinnost předložit zvláštní rizikové faktory, z nichž by vyplývalo, že v případě návratu do vlasti bude vystaven skutečnému a bezprostřednímu nebezpečí nelidského nebo ponižujícího zacházení či trestu. Této povinnosti žalobce ve správním řízení nedostál.
5. Žaloba není důvodná.

Obecná východiska pro posouzení věci

6. Řízení o mezinárodní ochraně se vyznačuje tím, že (1) je v něm často nutno rozhodovat za situace důkazní nouze, (2) jde o prospektivní rozhodování (tj. posuzuje se riziko pronásledování či vážné újmy v budoucnu) a (3) nesprávné rozhodnutí má pro stěžovatele obzvláště závažné důsledky. Těmto specifickým řízení o mezinárodní ochraně odpovídá i důkazní standard a rozložení důkazního břemene (např. rozsudek č. j. 5 Azs 66/2008-70 ze dne 30. 9. 2008, č. 1749/2009 Sb. NSS).
7. Břemeno tvrzení stíhá v řízení o mezinárodní ochraně žadatele. Klíčovou roli má pohovor s žadatelem o mezinárodní ochranu, v jehož rámci jsou povinnosti rozloženy mezi žadatele i žalovaného. Žalovaný musí umožnit žadateli předložit v úplnosti důvody žádosti, a to mj. vhodně kladenými a neutrálními otázkami. Žadatel je naopak povinen předložit co nejdříve všechny náležitosti potřebné k doložení žádosti o mezinárodní ochranu, odpovídat na otázky a jinak spolupracovat se žalovaným v průběhu pohovoru. Následně musí žalovaný nejprve posoudit, které skutečnosti a tvrzení jsou pro konkrétní žádost o mezinárodní ochranu relevantní. Poté, co určí relevantní skutečnosti a tvrzení, postupuje na základě získaných informací (z pohovoru i z jiných důkazů) žalovaný dvojím způsobem. Pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech žádosti o mezinárodní ochranu, žalovaný se nemusí dále hodnocením jednotlivých tvrzení a skutečností zabývat.
8. Jinak ovšem žalovaný musí posoudit jednotlivá tvrzení a skutečnosti. Prokazovat jednotlivé skutečnosti je povinen primárně žadatel, nicméně žalovaný je povinen zajistit k žádosti maximální možné množství důkazů (včetně aktuálních a relevantních informací o zemi původu), a to jak těch, které vyvracejí tvrzení žadatele, tak těch, které je podporují. Rozhoduje-li žalovaný za důkazní nouze, je stěžejním důkazním prostředkem výpověď žadatele a klíčovým faktorem se stává posouzení celkové věrohodnosti žadatele a posouzení pravděpodobnosti, zda k události opravdu došlo podle výpovědi žadatele.
9. Důkazní standardem je při posuzování jednotlivých tvrzení i celé žádosti o azyl je požadavek přiměřené pravděpodobnosti nežádoucího důsledku návratu do země původu, tj. bývá-li tento důsledek v případech obdobných případů žadatele nikoli ojedinělý. Neznamená to, že pravděpodobnost, že nežádoucí důsledek nastane, musí být nutně vyšší než pravděpodobnost, že nenastane, nýbrž to, že k nežádoucímu důsledku v případech obdobných případů žadatele dochází natolik často, že s ním ten, komu takový následek hrozí, musí počítat jako se vcelku běžným jevem, a nikoli jako s jevem toliko výjimečným.
10. Důkazní standardem je při posuzování jednotlivých tvrzení i celé žádosti o doplňkovou ochranu požadavek skutečného nebezpečí, tj. že ve významném procentu případů obdobných situací žadatele dojde k nežádoucímu následku, takže žadatel má dobré důvody se domnívat, že takový následek může s významnou pravděpodobností postihnout i jeho.
11. Těmto požadavkům napadené rozhodnutí žalovaného dostalo.

Důvody pro udělení azylu

12. Žalobce vedl se žalovaným spor mimo jiné o to, zda žalovaný po právu zhodnotil hrozbu přiměřené pravděpodobnosti pronásledování. Tato otázka je však pro posouzení věci nadbytečná
13. Oba účastníci řízení totiž zcela pominuli, že podmínkou pro přiznání azylu (deklaraci postavení uprchlíka ve smyslu Úmluvy o právním postavení uprchlíků) je nejen existence

důvodného strachu z pronásledování, ale také pronásledování z důvodu uznaného právní úpravou, tj. § 12 písm. b) zákona o azylu, čl. 1 A Úmluvy o právním postavení uprchlíků ve znění čl. I odst. 2 Newyorského protokolu (č. 208/1993 Sb.) a čl. 10 odst. 1 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2011/95/EU.

14. V tom ohledu z žalobní argumentace, ale též z celého azylového příběhu, neplyne, který důvod by to měl být. Jeho podstatou je totiž vydírání otce žalobce, protože je úspěšný, movitý podnikatel, a následná hrozba žalobci jako příslušníku jeho rodiny jako prostředek k dosažení účelu vydírání. To ovšem není důvod rasy, pohlaví, náboženství, národnosti nebo zastávání určitých politických názorů. Nejde ani o důvod příslušnosti k určité sociální skupině (společenské vrstvě), protože i podle popisu žalobce byla motivace vyděračů zjištěná, nikoliv třídní. Otec žalobce tedy nebyl pronásledován pro svou příslušnost k sociální skupině (společenské vrstvě) podnikatelů (srov. usnesení NSS č. j. 9 Azs 117/2014-93 ze dne 22. 7. 2014, č. j. 6 Azs 370/2018-38 ze dne 20. 2. 2019, č. j. 1 Azs 109/2019-64 ze dne 26. 9. 2019). To neznamena, že by podnikatelé nemohli být součástí společenské vrstvy, bez dalšího ji ovšem netvoří (srov. také obecnější rozbor s příklady v díle HATHAWAY, James C. a Michelle FOSTER. *The law of refugee status*. 2. vydání. Cambridge: Cambridge University Press, 2014, str. 453–454). Obdobný závěr je třeba přijmout i ve vztahu žalobci, podle jehož azylového příběhu mu hrozí nebezpečí právě pro příslušnost k otci.
15. Není-li dán právem uznaný důvod pronásledování, a již z toho důvodu žalovaný nemohl žádosti vyhovět, není důvod podrobně rozebírat jednotlivé otázky odůvodnění strachu z pronásledování a možnosti vnitrostátní ochrany. O tom byli účastníci také poučeni při ústním jednání před soudem a měli možnost se k náhledu soudu vyjádřit. Protože žalobce nevznegli jiné námitky proti závěru o nedůvodnosti jejich žádosti o azyl, soud se možnostmi udělení azylu z jiných důvodů (humanitární, sloučení rodiny) nezabýval.

Důvody pro udělení doplňkové ochrany

16. Ve vztahu k doplňkové ochraně žalobce tvrdil především hrozbu vážné újmy z důvodů podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tj. mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, a náznakem také rozpor s mezinárodními závazky České republiky v případě vycestování podle § 14a odst. 2 písm. b) téhož zákona.
17. Nedůvodné jsou námitky vůči závěru žalovaného, že ponižující zacházení musí překročit minimální práh závažnosti. To je závěr plynoucí ze systematického výkladu čl. 3 Úmluvy o ochraně základních práv a svobod (*noscitur a sociis*) a je ustálen i v rozhodovací činnosti [srov. nález sp. zn. I. ÚS 860/15 ze dne 27. 10. 2015 (N 191/79 SbNU 161) a tam uvedenou judikaturu]. Lze jistě polemizovat s vyjádření žalovaného, že ponižující zacházení vyžaduje mimořádný stupeň závažnosti, pro posouzení věci to nic zvláštního nepřináší, protože oba pojmy („minimální práh“ vs. „mimořádný stupeň“) jsou obsahově nejasné a je třeba je naplnit konkrétními úvahami (proto žalovaný správně uvedl, že záleží na konkrétních okolnostech případu).
18. Pro účely rozhodnutí také není třeba pochybovat o tom, že vydírání a násilí může představovat nelidské či ponižující zacházení v tom smyslu, že se jednotlivec stává pouhým objektem a prostředkem dosažení cíle vyděračů (otupuje nebo pokořuje jednotlivce, neprokazuje dostatečnou úctu k jeho lidské důstojnosti nebo tuto důstojnost snižuje či vyvolává pocity strachu, úzkosti nebo méněcennosti, jež jsou schopny zlomit jeho morální a fyzický odpor). To platí tím spíše, jde-li o tlak či násilí nikoliv přímo vůči vydíranému,

ale vůči žalobci jako členu jeho rodiny (nadto dítěti, tedy osobě obecně považované za slabší).

a) Ochrana před vážnou újmou

19. S touto otázkou se ovšem žalovaný vypořádal po právu, neboť dospěl k důkazně podloženému závěru, že žalobce může před hrozbou vážné újmy (jejíž existenci v X nezpochybnil) způsobené vydíráním ze strany soukromých osob využít ochrany X, jejíž je státním občanem (§ 2 odst. 5 zákona o azylu).
20. Nepříléhavé je tvrzení žalobce, že v jeho věci se žalovaný měl zabývat tím, zda bezpečnostní služby činí kroky nad rámec obecně účinného právního systému. Tím žalobce výslovně uznal (str. 4 žaloby), že v X existuje účinný právní systém pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících vážnou újmu, tedy že existuje ochrana vyžadovaná § 14a odst. 1 zákona o azylu. Touto otázkou se tak soud blíže nezabýval. Žalobcem odkazovaný rozsudek č. j. 5 Azs 66/2008-70 pak jejich argumentaci nepodporuje, ale dokonce vyvrací: pouze tehdy, kdy obecně „*funkční systém právní ochrany není v praxi s to pro určitou specifickou skupinu (či jednotlivce) účinnou ochranu zajistit, nelze takový právní systém považovat za dostatečný, i kdyby pro většinu populace jinak dostatečný byl.*“ V souzené věci ovšem nijak nevyšlo najevo, že by X systém ochrany před vážnou újmou – žalobcem výslovně uznaný za účinný – v praxi nebyl schopen poskytnout specifickým skupinám ochranu. To netvrdili ani žalobce, tím spíše pak netvrdil, že by členem takové skupiny vůbec byl.
21. Bez významu pro posouzení věci je snaha žalobce, který se prostřednictvím svého zástupce při ústním jednání před soudem snažil pohotově vysvětlit, že je ve skutečnosti specifickou skupinou ve smyslu závěrů rozsudku č. j. 5 Azs 66/2008-70. V tomto ohledu žaloba neobsahovala jediný argument, takže jde o žalobní tvrzení opožděně uplatněné až po uplynutí lhůty k podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.). Svě zvláštní postavení žalobce původně tvrdil výlučně ve vztahu k vnitřnímu přesídlení, nikoliv ve vztahu k účinné ochraně prostřednictvím obecně funkčního systému právní ochrany. To ostatně odpovídá tomu, že o žalobci lze uvažovat jako příslušníku etnické menšiny ve vztahu k ostatním částem X. Stěží je takové tvrzení přesvědčivé ve vztahu k samotnému multietnickému složení obyvatelstva v X – otec žalobce byl úspěšným podnikatelem v hlavním městě. Z ničeho neplyne (ani z tvrzení žalobce uplatněných v řízení před žalovaným), proč by policie v X neměla žalobci poskytnout pomoc pro jeho etnický původ (v tom ohledu je opět třeba připomenout v řízení nesporný, obecně velmi tvrdý postup policie vůči náboženským radikálům, kteří měli být původci hrozby vážné újmy).
22. Jediné relevantní tvrzení v otázce neúčinnosti právního systému ochrany před vážnou újmou tak představuje konstatování, že otec žalobce se na policii obrátil, ovšem neúspěšně. To ovšem z podkladů spisu nevyplývá: po oznámení na policii byl telefonicky kontaktován neznámou osobu s tím, že udělal chybu a že ohrozí rodinu, pokud nezaplatí. Ihned poté rozhodl o odjezdu z vlasti, aniž by vyčkal postupu policie či ji informoval o dalších výhrůžkách (č. l. 24 správního spisu). Žalobce tak jeho prostřednictvím nevyužil všech možností domácí ochrany, aniž by bylo zřejmé, že je tato ochrana nedostupná či neefektivní (srov. např. rozsudky NSS č. j. 3 Azs 48/2008-57 ze dne 16. 9. 2008, č. j. 5 Azs 50/2008-62 ze dne 31. 10. 2008). O skutečné či předpokládatelné neúspěšnosti policejní ochrany tak zatím nelze hovořit.
23. Z podkladů spisu ostatně plyne, že postup policejních složek vůči islámským radikálům je

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

dosti nekompromisní (předchozí rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ostatně uložil žalovanému zjistit, zda tato nekompromisnost a střety nepředstavují riziko vážného ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu nerozlišujícího násilí v situaci ozbrojeného konfliktu). Informace o bezpečnostní situaci a postavení salafistů v X z 22. 11. 2019 k tomu obsahuje sdělení, že zatímco v roce 2009 měly povstalecké složky vazby i na úřady a bezpečnostní složky, v současné době došlo k výrazné proměně a sítě velkých povstaleckých skupin přešly k tvorbě malých, konspirativních buněk. Jde tedy o jinou situaci, než ve věci řešené rozsudkem NSS č. j. 9 Azs 440/2017-39 ze dne 26. 4. 2018 (prozrazení informací v individuální věci ve spojení s obecnou informací o zkorumpovanosti bezpečnostních složek), neboť z poznatků o zemi původu žalobců a z okolností věci nebylo lze usoudit, že využití všech prostředků domácí ochrany není efektivní a není možné je od žalobců spravedlivě požadovat.

b) Vnitřní přesídlení

24. Nedůvodné jsou i námitky směřující proti závěru o možnosti vnitřního přesídlení. Žalovaný dospěl k důkazně podloženému závěru, že žalobce mohl bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy (§ 2 odst. 7 písm. a) zákona o azylu]. Žalovaný tento závěr založil především na tom, že migrace z X je běžný jev a v jiných částech X existují početné X komunity. V M. či P. mají různorodé zastoupení sociálních vrstev a existují i oficiální střediska dagestánské kultury. Pro tuto migraci nejsou žádné právní překážky. Jedinou závažnější překážkou je možný diskriminační přístup policejních složek při kontrole dokladů podle rasy a etnického původu. To však žalovaný přilehavě hodnotil jako činnost, vůči které je možné se bránit kontrolními mechanismy uvnitř policie a z hlediska rozsahu migrace zjevně nepředstavuje překážku pro přesídlení. Jiné části země jsou tedy pro žalobce dostupné a nehrozí mu vrácení do X.
25. Nedůvodné je tvrzení žalobce, že napadené rozhodnutí neodpovídá na to, zda je přesídlení účinným prostředkem proti vážné újmě a zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Z rozhodnutí žalovaného totiž dosti jasně plyne, že bezpečnostní situace v X je z pohledu celé X výjimečná a islámský radikalismus je v této oblasti tvrdě potlačován. Proč by žalobci mělo v jiných částech X hrozit vydíraní práv od náboženských radikálů z oblasti X, neplyne ani z informací o bezpečnostní situaci v X a X zvláště, ani z vyjádření samotného žalobce. Matka žalobkyně k tomu před žalovaným sama řekla, že neví (č. 1. 24 správního spisu). V žalobě pak žádný konkrétní důvod žalobce neuvedl.
26. Žalovaný se obsahově zabýval i minimálním standardem ochrany lidských práv. V této otázce byla žaloba opět velmi obecná, lze z ní pouze dovodit, že za problematickou žalobci považují rasovou diskriminaci. Ta se ovšem podle podkladů spisu projevuje především v rasové profilaci při kontrole dokladů. To je jev sice nevhodný, ovšem vcelku běžný i v jiných mnohonárodnostních státech. Není důvod (ani žalobce řízení před soudem žádný konkrétní nepředložil), proč by faktická rasová profilace měla porušovat minimální akceptovatelný standard ochrany lidských práv – i základní mezinárodní dokumenty zaručují především rovnost při uplatňování základních práv [srov. čl. 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (č. 209/1990 S), čl. 1 Mezinárodní úmluvy o odstranění všech forem rasové diskriminace (č. 95/1974 Sb.)], popřípadě rovnost před zákonem [čl. 26 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech (č. 120/1976

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

Sb.)). Ani případné vyžadování úplatků ze strany policie, které může být následkem rasové profilace, nelze považovat za nedodržení minimálního standardu ochrany lidských práv.

c) Ostatní námitky

27. Z výše uvedeného také plyne, že jsou nedůvodné námitky proti užitému důkaznímu standardu. Žalovaný nepominul, že ve věcech doplňkové ochrany postačí skutečné nebezpečí vážné újmy. Stejně tak nepominul, že původci vážné újmy mohou být i soukromé osoby, pokud je jejich činnost státem podporována či trpěna. Pro podrobnější úvahy v těchto otázkách však nebyl důvod, neboť žalovaný dospěl k zákonnému závěru, že k účinné ochraně před touto újmou postačí obrátit se na bezpečnostní složky v X nebo vnitřní přesídlení. Zejména pak v otázce vnitřního přesídlení je zřejmé, že žalovaný neshledal jediný důvod (a soud opakuje, že tento důvod neuvádí ani žalobce), pro který by reálně hrozilo pokračování vydírání ze strany X náboženských radikálů v jiné části X. Úvahy žalobce o tom, že v X obecně podnikatelům a jejich rodinám hrozí závažná újma a že žalobci bude újma hrozit po návratu do X, tak žalovaný neměl důvod zpochybňovat: jeho rozhodnutí je založeno na tom, že žalobce má k dispozici prostředky, jak se vážné újmě vyhnout.
28. Závěrem pak žalobce nedůvodně namítl, že žalovaný neposoudil nárok na doplňkovou ochranu podle § 14a odst. 2 písm. d). Žalovaný jasně uvedl, že žalobci ve správním řízení neuvedli žádné odpovídající skutečnosti, které by bylo možné řadit pod porušení mezinárodních závazků České republiky. Žalobce proti tomu nad rámec blokové citace judikatury neuvedl žádnou konkrétní okolnost, kterou měl žalovaný podle jeho mínění zohlednit. Žalovaný se tedy touto otázkou zabýval a jeho závěr nemohl žalobce bez konkrétní argumentace zpochybnit. Jen obecně tak lze uvést, že žalobce může vést svůj rodinný život v X a žádná zjevná překážka mu v tom nebrání: celá rodina totiž žije v X společně, nestýká se s příbuznými na území České republiky a v X má majetek i další příbuzné, kteří o něj pečují. (srov. rozsudek NSS č. j. 4 Azs 99/2007-93 ze dne 24. 1. 2008, č. 1551/2008 Sb. NSS).
29. Rozhodnutí žalovaného tedy netrpí vytýkanými vadami řízení a jeho právní úvahy jsou v souladu se zákonem. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 1. října 2020

Mgr. Jan Šmakal, v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.P.